
Het Alhambra Hotel met de tuinen

I

Op 15 september 1981 stond een jongen, Jack Sawyer genaamd, op de grens van water en land met de handen in de zakken van zijn spijkerbroek uit te kijken over de kalme Atlantische Oceaan. Hij was twaalf jaar en groot voor zijn leeftijd. De zeewind streek zijn donkere, nogal lange haar weg van een mooi goedgevormd voorhoofd. Hij was vervuld van de verwarde, pijnlijke emoties waaraan hij de laatste drie maanden had blootgestaan – nadat zijn moeder hun huis aan de Rodeo Drive in Los Angeles had afgesloten en, in een plotselinge strijd met meubilair, cheques en make-laars, een appartement aan Central Park West had gehuurd. Uit dat appartement waren ze naar deze stille badplaats aan New Hampshire's kleine zeekust gevlucht. Orde en regelmaat waren uit Jacks wereld verdwenen. Zijn leven scheen zo veranderlijk, zo onbeheerst als het deinende water voor hem. Zijn moeder dreef hem de wereld door, sleurde hem van plaats naar plaats, maar wat dreef zijn moeder?

Zijn moeder vluchtte, vluchtte.

Jack draaide zich om en keek het verlaten strand af, eerst naar links, daarna naar rechts. Links lag Arcadia Funworld, een pretpark dat van Memorial Day tot Labor Day voor een oorverdovend lawaai zorgde. Het lag er nu stil en verlaten bij, als een hart tussen twee slagen in. De achtbaan leek tegen de egaal bewolkte lucht een schavot, met houtskoolstrepen van verticale en schuine steunen. Zijn nieuwe vriend, Speedy Parker, was daar, maar de jongen kon zich nu niet met Speedy bezighouden. Rechts stond het Alhambra Hotel met de tuinen en de gedachten van de jongen werden er onweerstaanbaar naartoe gezogen. Op de dag van hun aankomst had Jack even gemeend een regenboog te zien boven het kapotte dak met de dakkapel. Een soort teken, een belofte van een betere tijd. Maar er was

geen regenboog geweest. Een windwijzer draaide rechts-links, links-rechts, gegrepen door een zijwind. Hij was uit hun huurauto gestapt, had blijkbaar niet gemerkt dat zijn moeder van hem verwachtte dat hij met de bagage zou beginnen en had omhooggekeken. Boven de tollende koperen haan van de windwijzer hing alleen maar lege lucht.

‘Maak de achterbak open en pak de koffers, jongen van me,’ had zijn moeder geroepen. ‘Deze oude afgeleefde actrice wil zich inschrijven en een borrel achteroverslaan.’

‘Een gewone martini,’ had Jack gezegd.

“Zo oud ben je niet,” had je moeten zeggen.’ Met moeite schoof ze van de autostoel.

‘Zo oud ben je niet.’

Ze keek hem even aan – een glimp van de oude val-maar-dood Lily Cavanaugh (Sawyer), Koningin van de b’s uit de jaren twintig. Ze rechtte haar rug. ‘Hier zal het goed worden, Jacky,’ had ze gezegd. ‘Hier zal alles goed worden. Het is een mooie plek.’

Een meeuw zwenkte over het hoteldak en even voelde Jack de veront-rustende sensatie dat de windwijzer wegvloog.

‘We zullen een tijdje geen last hebben van vervelende telefoontjes, hè?’

‘Ja,’ had Jack gezegd. Ze wilde zich verschuilen voor oom Morgan, ze wilde geen ruzie meer met de vennoot van haar overleden man, ze wilde met een droge martini in bed kruipen en de dekens over haar hoofd trekken...

Mam, wat is er toch met je aan de hand?

Er was te veel dood, de wereld bestond voor de helft uit dood. In de lucht krijste de meeuw.

‘Andelay, jongen, andelay,’ had zijn moeder gezegd. ‘Zullen we dit Grote Mooie Huis binnengaan?’

Daarna had Jack gedacht: oom Tommy is er in elk geval nog, om te helpen als het echt moeilijk wordt.

Maar oom Tommy was al dood, het nieuws bevond zich alleen nog aan het andere eind van een massa telefoondraden.

Het Alhambra Hotel hing boven het water als een grote Victoriaanse zuil op gigantische granieten blokken, die bijna onzichtbaar leken over te gaan in de lage heuvels – een naar buiten stekend sleutelbeen van graniet, hier aan de paar kilometers strand van New Hampshire. De aangelegde tuinen aan de landzijde van het hotel waren vanaf de plek waar Jack op het strand stond nauwelijks te zien – een stuk haag, dat was alles. De koperen haan tekende zich af tegen de lucht en draaide van west naar noord-

west en terug. Een plaquette in de lobby meldde dat in 1838 de Northern Methodist Conference hier de eerste grote samenkomst in New England had belegd in verband met de afschaffing van de slavernij. Daniel Webster had een lange, heftige en bezielde toespraak gehouden. Volgens de plaquette had Webster gezegd: ‘Weet dat van deze dag af de slavernij als een Amerikaanse instelling zal gaan kwijnen en weldra moet sterven in al onze staten en grondgebieden.’

3

Zo waren ze hier aangekomen de afgelopen week, en de onrust van hun maanden in New York was beëindigd. In Arcadia Beach waren geen advocaten, in dienst van Morgan Sloat, die uit wagens sprongen en met papieren zwaaiden die getekend moesten worden, die in het dossier moesten, mevrouw Sawyer. In Arcadia Beach rinkelde niet van twaalf uur ’s middags tot drie uur ’s nachts constant de telefoon (oom Morgan vergat kennelijk dat ze in Central Park West een tijdverschil hadden met Californië). In feite rinkelde de telefoon in Arcadia Beach helemaal niet.

Bij het binnenrijden van het badplaatsje had Jack, terwijl zijn moeder onder het rijden gespannen naar rechts en naar links keek, maar één mens op straat gezien – een rare oude man die doelloos een leeg winkelwagentje over het trottoir duwde. Boven hen was er die lege grauwe lucht, een onbehaaglijke lucht. In tegenstelling tot New York klonk hier alleen het constante geluid van de wind, loeiend door lege straten die te breed leken zonder verkeer om ze te vullen. Hier waren lege winkels met borden in de etalage met de tekst: ALLEEN IN HET WEEKEINDE OPEN, of nog erger: TOT ZIENS IN JUNI! Er waren wel honderd lege parkeerplaatsen op straat voor het Alhambra Hotel en veel lege tafels in de Arcadia Tea and Jam Shoppe ernaast.

En haveloze rare oude mannetjes reden met winkelwagentjes door lege straten.

‘Ik heb de gelukkigste drie weken van mijn leven in dit gekke plaatsje doorgebracht,’ zei Lily tegen hem, terwijl ze de oude man passeerde (Jack zag dat hij met bange argwaan naar hen omkeek – hij riep iets, maar Jack kon hem niet verstaan) en de wagen de voortuinen van het hotel instuurde. Want daarom hadden ze alles waar ze niet buiten konden in koffers, tassen en plastic zakken gepropt en de sleutel in de deur van het appartement omgedraaid (terwijl ze het schelle rinkelen van de telefoon negeerden, dat door hetzelfde sleutelgat naar buiten leek te komen en hen in de gang achtervolgde). Daarom hadden ze de kofferbak en de achterbank van de huurauto gevuld met al hun uitpuilende dozen en zakken, waren

ze urenlang langs de Henry Hudson Parkway naar het noorden gekropen, vervolgens nog veel meer uren langs de I-95 geraasd – omdat Lily Cavannaugh Sawyer hier ooit gelukkig was geweest. In 1968, het jaar vóór Jacks geboorte, was Lily voorgedragen voor een Academy Award voor haar rol in de film *Blaze*. *Blaze* was een betere film dan de meeste andere die Lily gemaakt had en ze had de kans gekregen er veel meer talent in te tonen dan in haar gebruikelijke rollen als slechte vrouw. Niemand verwachtte dat ze zou winnen, Lily zelf zeker niet, maar voor haar was het gebruikelijke cliché dat de nominatie de echte eer was, de waarheid geweest – ze voelde zich werkelijk diep vereerd. Om dit ene moment van echte professionele erkenning te vieren was Phil Sawyer zo verstandig geweest drie weken met haar naar het Alhambra Hotel en de tuinen te gaan, aan de andere kant van het continent, en terwijl ze in bed champagne dronken, hadden ze naar de Oscar-uitreiking gekeken. (Als Jack ouder was geweest en er belangstelling voor had gehad, dan had hij de reken-som kunnen maken die tot de conclusie leidde dat het Alhambra Hotel de plaats was waar hij feitelijk was verwekt.)

Toen de Oscars voor de bijrollen bekend werden gemaakt, had Lily Phil volgens de familie verhalen toegesnuwd: ‘Als ik ’m win en ik ben er niet bij, dan ga ik op mijn stilettohakken de Monkey dansen op je borst.’

Maar toen Ruth Gordon had gewonnen, had Lily gezegd: ‘Natuurlijk, ze verdient het, het is een geweldige meid.’ En ze had meteen haar echtgenoot in zijn borst geprikt en gezegd: ‘Je zorgt maar dat ik nog eens zo’n rol krijg, grote filmagent van me.’

Er waren niet meer van dit soort rollen gekomen. De laatste rol van Lily, twee jaar na de dood van Phil, was die van een cynische ex-prostitutee geweest in een film met de titel *Motorcycle Maniacs*.

Aan die periode dacht Lily nu terug, begreep Jack, terwijl hij de bagage uit de kofferbak en van de achterbank haalde. Een grote plastic zak van D’Agostino was gescheurd en een wirwar van opgerolde sokken, losse foto’s, schaaakstukken met bord, en stripboeken had zich door de kofferbak verspreid. Het lukte Jack het meeste in andere zakken te krijgen. Lily liep langzaam de hotel treden op; ze trok zich langs de leuning omhoog als een oude vrouw. ‘Ik zal de piccolo zoeken,’ zei ze zonder om te kijken.

Jack kwam overeind tussen de overvolle tassen en keek nog eens naar de lucht, waar hij een regenboog had gezien, hij was er zeker van. Er was geen regenboog, alleen die onbehaaglijke, veranderlijke lucht.

Opeens: ‘Kom bij me,’ zei iemand achter hem met een zachte, duidelijk verstaanbare stem.

‘Wat?’ vroeg hij en hij draaide zich om. Vóór hem strekten de verlaten tuinen en de oprit zich uit.

‘Ja?’ zei zijn moeder. Haar rug leek stijf toen ze zich over de knop van de zware houten deur boog.

‘Het is niks,’ zei hij. Er was geen stem geweest, ook geen regenboog. Hij zette ze allebei van zich af en keek op naar zijn moeder, die worstelde met de grote deur. ‘Wacht even, ik help je,’ riep hij en hij holde de treden op, onhandig een grote koffer en een uitpuilende papieren zak met truien meezeulend.

4

Tot hij Speedy Parker leerde kennen, was Jack zich net zo onbewust geweest van de verstrikende tijd in het hotel als een slapende hond. Zijn hele leven had hem haast een droom geleden in die dagen vol schimmen en onverklaarbare overgangen. Zelfs het verschrikkelijke nieuws over oom Tommy, dat de avond daarvoor via de telefoon was binnengekomen, had hem niet helemaal wakker gemaakt, hoe gruwelijk het ook was. Was Jack een mysticus geweest, dan had hij kunnen denken dat andere krachten bezit van hem hadden genomen en het leven van zijn moeder en het zijne manipuleerden. Jack Sawyer was een twaalfjarige jongen die iets te doen moest hebben en de geluidloze passiviteit van die dagen had hem, na de herrie van Manhattan, verward en behoorlijk van zijn stuk gebracht. Jack merkte dat hij op het strand stond zonder te weten hoe hij er gekomen was; hij besepte niet wat hij daar deed. Hij zou verdriet moeten hebben om oom Tommy, maar zijn geest leek te slapen en had zijn lichaam aan zijn lot overgelaten. Hij kon zich niet lang genoeg concentreren om de tv-serie te begrijpen die hij en Lily’s avonds zagen, laat staan dat hij besepte dat het fictie was.

‘Je bent moe van al dat verhuizen,’ zei zijn moeder, terwijl ze zwaar aan een sigaret trok en hem door de rook heen van opzij bekeek. ‘Wat jij moet doen, Jacky, is een beetje uitrusten. Het is hier fijn. Laten we er zo lang mogelijk van genieten.’

Op het tv-scherf met te veel rood in het beeld keek Bob Newhart peinzend naar een schoen in zijn rechterhand.

‘Dat doe ik ook, Jacky.’ Ze lachte tegen hem. ‘Uitrusten en genieten.’

Hij gluurde op zijn horloge. Ze zaten al twee uur voor de buis en hij kon zich van de programma’s hiervoor niets herinneren.

Jack wilde net naar bed gaan toen de telefoon ging. Die goede oom Morgan Sloat had hen gevonden. Oom Morgans nieuws was nooit plezierig, maar dit was blijkbaar zelfs voor hem een record. Jack bleef staan en zag zijn moeder eerst bleek en daarna krijtwit worden. Ze greep naar haar hals die de laatste maanden rimpeliger was geworden, en drukte er zacht-

jes op. Ze zei nauwelijks iets, fluisterde alleen: 'Bedankt, Morgan,' en hing op. Ze keek Jack aan en leek ouder en zieker dan ooit.

'Je moet dapper zijn, Jack.'

Hij had zich niet dapper gevoeld.

Ze had zijn hand genomen en het hem verteld.

'Oom Tommy is vanmiddag bij een verkeersongeluk omgekomen.'

Hij had naar adem gehapt alsof hij geen lucht kreeg.

'Hij stak de Boulevard La Cienega over en een bus reed hem aan. Een zwarte bus, volgens een getuige, met de woorden WILD CHILD op de zijkant, dat was... alles.'

Lily begon te huilen. Even later begon Jack, bijna verbaasd, ook te huilen. Dat was drie dagen geleden, maar het leek Jack een eeuwigheid.

5

Op 15 september 1981 stond een jongen, Jack Sawyer, aan een klein strand uit te kijken over het kalme water voor een hotel dat een kasteel uit een roman van Sir Walter Scott had kunnen zijn. Hij wilde huilen, maar er kwamen geen tranen. Hij was omringd door dood, dood was de helft van de wereld, er waren geen regenbogen. De bus met WILD CHILD erop had oom Tommy uit de wereld weggehaald. Oom Tommy, gestorven in Los Angeles, te ver van de oostkust, waar hij eigenlijk thuishoorde, wat zelfs een kind als Jack wist. Een man die vond dat hij een das om moest doen voor hij bij Arby's een broodje rosbief ging halen, paste helemaal niet bij de westkust.

Zijn vader was dood, oom Tommy was dood, zijn moeder misschien stervende. Hij voelde de dood ook hier, in Arcadia Beach, waar hij zich via oom Morgans stem meldde door de telefoon. Het had echt niets te maken met de triestheid van een badplaats buiten het seizoen, waar je bleef struikelen over de geesten van voorbije zomers. Het was tastbaar, het was de geur van de oceaانwind. Hij was bang... en hij was al heel lang bang geweest. Hier, waar het zo rustig was, had hij pas goed beseft dat de dood misschien wel langs de I-95 was meegereden uit New York, hem door sigarettenrook van opzij had aangekeken en hem had gevraagd of er niet iets van jazz op de radio was.

Vaag herinnerde hij zich dat hij volgens zijn vader met een oud hoofd was geboren, maar zijn hoofd voelde nu niet oud aan, eerder heel jong. Bang, dacht hij. Ik ben verdomd bang. Dit is zeker het eind van de wereld?

Meeuwen doorkruisten de grauwe lucht. De stilte was net zo grauw als de lucht – net zo dodelijk als de steeds groter wordende kringen onder haar ogen.

Toen hij Funworld was binnengelopen en Lester Speedy Parker had ontmoet, nadat hij wie weet hoeveel dagen de tijd had laten verstrijken alsof hij verdoofd was, was dat passieve gevoel van afwachten van hem afgevallen. Lester Parker was een zwarte man met grijs kroeshaar en zware lijnen om zijn mond. Een heel onopvallende man, wat hij vroeger als rondtrekkende bluesmusicus ook betekend mocht hebben. Hij had niets bijzonders gezegd. En toch had Jack, toen hij Funworld binnendrentelde en in Speedy's lichte ogen keek, die wazigheid voelen verdwijnen. Hij was zichzelf weer. Een magische stroom leek van de oude man rechtstreeks in Jack binnen te komen. Speedy had naar hem gelachen en zei: 'Nou, ik geloof dat ik gezelschap heb gekregen. De kleine reiziger is gekomen.' Het was waar, hij wachtte niet langer. Even daarvoor leek hij in natte watten en suikerspinnen gewikkeld, nu was hij vrij. Een zilveren stralenkrans leek even rondom de oude man te spelen, een aureool van licht die verdween zodra Jack met zijn ogen knipperde. Nu pas zag Jack dat de man de steel van een grote bezem vasthield.

'Alles goed, knul?' De bewaker zette een hand in zijn zij en strekte zijn rug. 'Is de wereld slechter of beter geworden?'

'Eh, beter,' zei Jack.

'Dan ben je waar je zijn moet, zou ik zeggen. Hoe heet je?'

'Kleine reiziger,' had Speedy die eerste dag gezegd, 'Reizende Jack.' Hij stond met zijn lange hoekige lichaam tegen de ballenautomaat geleund, met zijn handen om de bezemsteel geslagen, alsof hij met een meisje dans- te. *Je ziet hier Lester Speedy Parker, vroeger zelf reizend, jongen – Speedy ken- de alle wegen destijds, jongen. Ik had een band, Reizende Jack, ik speelde de blues. Op de gitaar. Ook een paar platen gemaakt, maar die zul je niet kennen.* De woorden en zinnen hadden ritmisch geklonken; Speedy Parker had een bezem in plaats van een gitaar in zijn handen, maar hij was nog al- tijd musicus. Jack wist dat zijn vader, die dol was op jazz, graag met de- ze man gesproken zou hebben.

Drie, vier dagen drentelde hij met Speedy mee, keek toe als hij aan het werk was en hielp hem waar hij kon. Speedy liet hem spijkers slaan en een paar paaltjes schuren, die geveerd moesten worden. Die eenvoudige karweitjes onder Speedy's leiding waren alles wat hij deed, maar hij knap- te ervan op. Jack zag zijn eerste dagen in Arcadia Beach nu als een pe- riode van ononderbroken rampzaligheid, waaruit zijn nieuwe vriend hem had gered. Want Speedy Parker was echt een vriend, al leek dat erg won- derlijk. In de paar dagen nadat Jack zijn verdoving had afgeschud (of Speedy dat met één blik uit zijn lichte ogen had gedaan) was Speedy Par- ker hem nader gekomen dan welke andere vriend ook, behalve misschien

Richard Sloat, die Jack dan ook van de wieg af gekend had. Nu voelde hij Speedy's warme, wijze aanwezigheid als een weldadige tegenkracht ten opzichte van de schrik over oom Tommy's dood en de angst dat zijn moeder kon sterven.

Weer, en op een onbehaaglijke manier, overviel Jack het gevoel gestuurd, gemanipuleerd te worden: alsof een lange onzichtbare draad zijn moeder en hem naar dit verlaten oord aan zee had getrokken.

Ze wilden hem hier hebben, wie zij ook mochten zijn.

Of was dat krankzinnig? In zijn hoofd zag hij een gebogen, seniele oude man, die in zichzelf mompelend een lege winkelwagen over het trottoir duwde.

In de lucht krijste een meeuw en Jack nam zich voor zichzelf te dwingen met Speedy Parker over dit soort gevoelens te praten. Al zou Speedy hem voor gek verslijten, al zou hij Jack zelfs uitlachen. Maar hij zou niet lachen, wist Jack instinctief. Ze waren oude vrienden, want als Jack één ding van de oude bewaker had begrepen, was het wel dat hij hem bijna alles kon vertellen.

Maar hij was daar nu nog niet aan toe. Het was allemaal te krankzinnig en hij begreep het zelf nog niet. Bijna met tegenzin keerde Jack Funworld de rug toe en ploeterde door het zand naar het hotel.

De trechter gaat open

I

Een dag later was Jack nog niets wijzer. Hij had 's nachts een van zijn gruwelijkste nachtmerries gehad. Een monsterlijk wezen kwam zijn moeder halen – een lelijke dwerg met ogen op een verkeerde plaats en een huid die wegrotte. 'Je moeder is bijna dood, Jack, prijs de Heer!' had het monster gekraaid en Jack wist – zoals je dingen in dromen kunt weten – dat het wezen radioactief was en dat hij ook zou sterven als het hem aanraakte. Nat van het zweet was hij wakker geworden, en hij stond op het punt te gaan schreeuwen. Pas toen hij het gestage beuken van de branding hoorde, beseftte hij waar hij was en het duurde uren voordat hij weer insliep. Hij had de droom 's ochtends aan zijn moeder willen vertellen, maar Lily was stug en humeurig geweest en had zich in sigarettenrook gehuld. Pas toen hij het hotel-restaurant verliet voor een verzonnen boodschap, lachte ze even naar hem.

'Bedenk maar eens wat je vanavond wilt eten.'

'Echt?'

'Ja. En geen kant-en-klare troep. Ik ben niet van Los Angeles naar New Hampshire getrokken om me met hotdogs te vergiftigen.'

'Laten we naar zo'n visrestaurant in Hampton Beach gaan,' zei Jack.

'Prima. Ga nu maar spelen.'

Ga nu maar spelen, dacht Jack, ongewoon bitter. *Jazeker, mam, vooral gewoon doen. Ga nu maar spelen. Met wie? Mam, waarom ben je hier? Waarom zijn wij hier? Hoe ziek ben je? Waarom wil je niet over oom Tommy praten? Wat is oom Morgan van plan? Wat...?*

Vragen, vragen. En allemaal zinloos, want er was niemand om ze te beantwoorden.

Tenzij Speedy...

Maar dat was belachelijk; hoe kon een oude zwarte man die hij pas kende, zijn problemen oplossen?

Maar terwijl Jack langs het plankier slenterde en afdaalde naar het troosteloos lege strand, bleef Speedy Parker door zijn gedachten spelen.

2

Dit is het einde van de wereld, zeker? dacht Jack opnieuw.

Meeuwen doorkruisten de grauwe lucht. Volgens de kalender was het nog zomer, maar hier in Arcadia Beach eindigde de zomer op Labor Day. De stilte was even grijs als de lucht.

Hij zag dat hij iets teerachtigs aan zijn schoenen had. Strandsmurrige, dacht hij. Een soort milieuverontreiniging. Hij wist niet waar de troep vandaan kwam en hij liep schichtig van de waterkant weg.

Meeuwen in de lucht, zwenkend en krijgsend. Een ervan gilde vlak boven hem en hij hoorde een bijna metaalachtige klap. Hij kon nog net zien dat de meeuw fladderend en onhandig op een rotspunt landde. De meeuw draaide zijn kop met snelle bewegingen, alsof hij wilde nagaan of hij alleen was, en hipte toen naar de plek op het vlakke, harde zand waar hij zijn mossel had laten vallen. De mossel was gebarsten als een ei en Jack zag het rauwe vlees erin nog bewegen – of misschien dacht hij dat maar.

Dit wil ik niet zien.

Maar voordat hij zich kon omdraaien, rukte de meeuw al aan het verse voer, rekte het uit als elastiek en hij voelde zijn maag omkeren. Het was alsof hij dat uitgerekte weefsel hoorde gillen – onsamenhangend, alleen maar dom vlees dat schreeuwde van pijn.

Hij wilde zijn blik weer van de meeuw losrukken, maar kon het niet. De meeuwenbek ging open en onthulde een vuilroze keel. De mossel schoot terug in de gebarsten schaal en even keek de meeuw naar hem met dodelijk zwarte ogen, de gruwelijke waarheid bevestigend: vaders sterven, moeders sterven, ooms sterven, ook al hebben ze gestudeerd en lijken ze zo betrouwbaar als een bankkluis in hun driedelige maatkostuum. Kinderen sterven ook, misschien... en ten slotte is er misschien alleen dat domme, gedachteloze gillen van levend weefsel.

‘Hé,’ zei Jack, zonder te merken dat zijn gedachten hardop naar buiten kwamen. ‘Hé, luister eens.’

De meeuw zat bij zijn prooi en keek hem met zijn zwarte kraalogen aan. Toen rukte hij weer aan het vlees. *Wil je ook wat, Jack? Het trekt nog. Lieve god, het weet amper dat het dood is, zo vers is het!*

De sterke gele snavel hakte weer in het vlees en trok. Páng.

Het weefsel bood weerstand en scheurde toen los. De meeuwenkop werd

naar de grauwe septemberlucht geheven, zijn strot slikte. En weer leek de meeuw hem aan te kijken, zoals de ogen op een schilderij je kunnen volgen door een kamer. En die ogen... hij kende die ogen.

Opeens verlangde hij naar zijn moeder. Naar haar donkerblauwe ogen. Hij wist niet of hij ooit zo wanhopig naar haar verlangd had, niet meer sinds hij een klein kind was. La-la, hoorde hij haar zingen in zijn hoofd, en haar stem klonk als die van de wind, nu hier, straks ergens anders. La-la, ga slapen, Jacky, slaap zacht, papa is op jacht. En verder. Hij herinnerde zich gewiegd te worden, terwijl zijn moeder de ene na de andere sigaret rookte en misschien een script inkeek... blauwe bladzijden, noemde ze die, dat wist hij nog. Blauwe bladzijden. La-la, Jacky, alles is goed. Ik hou van je, Jacky. Stt... slaap zacht. La-la.

De meeuw keek hem aan.

Vol ontzetting, die als hete pek zijn keel verstikte, zag hij dat de meeuw echt naar hem keek. Die zwarte ogen (wiens ogen?) zágen hem. En die blik kende hij.

Een reep rauw vlees hing nog uit de meeuwenbek. Voor zijn ogen zoog de meeuw het naar binnen. De bek ging open in een griezelige, maar onmiskenbare grijns.

Hij keerde zich om en rende weg, in zijn ogen prikten de hete zilte tranen, zijn gymschoenen ploeterend door het zand. Wie van bovenaf met een meeuwenblik had kunnen neerkijken, zou op die grauwe dag alleen hem hebben gezien, alleen zijn sporen. Jack Sawyer, twaalf en alleen, terwijl hij terugrende naar het hotel. Speedy Parker was hij vergeten, zijn stem was vrijwel verdwenen in tranen en de wind, en hij riep steeds maar weer in verzet: nee, nee, nee.

3

Boven op het strand bleef hij staan, hijgend. Een felle pijnscheut liep van zijn middel tot naar zijn oksel. Hij ging op een van de banken zitten die de gemeente daar voor bejaarden had geplaatst en streek het haar uit zijn ogen.

Kom tot jezelf. Laat het niet afweten.

Hij lachte en voelde zich werkelijk wat beter. Hier boven, tientallen meters van het water, zag het er minder dreigend uit. Misschien was het weer aan het veranderen of zoiets. Wat er met oom Tommy was gebeurd was verschrikkelijk, maar hij zou eroverheen komen, hij zou ermee leren leven, dacht hij. Dat zei zijn moeder tenminste. Oom Morgan had hen de laatste tijd behoorlijk getreiterd, maar ja, oom Morgan was altijd al een treiteraar geweest.

En zijn moeder... ja, om haar ging het, nietwaar?

Misschien ging het wel goed met zijn moeder, dacht hij, terwijl hij met zijn teen in het zand langs het plankier woelde. Ze zou best beter kunnen worden. Het was echt wel mogelijk. Niemand had nog onomwonden gezegd dat het de grote K was. Nee, als ze kanker had, zou ze hem niet hier hebben gebracht, nietwaar? Dan zouden ze nu wel in Zwitserland zitten, dan nam zijn moeder nu koude mineraalbaden en werkte geitenklieren naar binnen of zo. Reken maar dat ze het zou doen.

Dus, misschien...

Een zacht, dor geritsel drong tot hem door. Hij keek omlaag en sperde zijn ogen open. Het zand naast zijn linkerschoen was gaan bewegen. De fijne witte korrels gleden rond in een cirkeltje zo groot als een vinger. Het zand in het midden van de cirkel zakte plotseling weg, zodat er een kuiltje in het zand ontstond, zo'n vijf centimeter diep. De wanden van het kuiltje waren ook in beweging: ze draaiden snel rond tegen de klok in.

Niet echt, dacht hij ogenblikkelijk, maar zijn hart begon weer vlugger te kloppen. Zijn adem ging ook sneller. *Niet echt, weer zo'n dagdroom, of misschien zit er een krab onder het zand...*

Maar het was geen krab en ook geen dagdroom – dit was de andere wereld niet, waarvan hij droomde als hij het moeilijk had of een beetje bang werd, en het was al helemaal geen krab.

Het zand begon sneller te tolleren en het droge geluid deed hem denken aan een natuurkundeproef die ze vorig jaar gedaan hadden met een Leidse fles. Het zachte geluid leek overigens nog meer op een uitzinnige zucht, de laatste zucht van een stervende mens.

Er zakte nog meer zand in de trechter en het begon mee te draaien. Het kuiltje was nu een grote kuil geworden, het leek een omgekeerde zandhoos. Een felgeel kauwgomwikkeltje werd onthuld, weer bedolven, onthuld, bedolven – en telkens als het zichtbaar was, kon Jack meer letters van het merk lezen: JU, JUI, JUICY F. De trechter werd groter en het wikkeltje vertoonde zich weer. Het was alsof er op een ruwe manier dekens van een bed werden gerukt. JUICY FRUIT, las hij, voordat het wikkeltje wegwaaide. Het zand tolde steeds sneller rond, woest knisperend. Hhhhhhaaaahhhhh, was het geluid dat het maakte. Jack keek eerst geboeid toe, maar werd toen bang. Het zand ging open als een groot zwart oog: het oog van de meeuw, die de mossel op de rots had laten vallen en het levende vlees er als elastiek uitgetrokken had.

Hhhhhhaaaahhhhh, spotte de zandkoker met zijn dode, dorre stem. Dat klonk niet in zijn gedachten, al had Jack dat nog zo graag gewild. Dit was een echte stem. *Zijn valse gebit vloog weg, Jack, toen die bus met WILD CHILD erop hem aanreed, het rolde over de straat. Of je nu gestudeerd hebt of niet, als*

de bus met WILD CHILD erop je kunstgebit uit je mond rijdt, Jacky, dan ben je er geweest. En je moeder...

Hij rende weer weg, blindelings, zonder om te kijken, met grote verschrikte ogen, het haar weggeblazen van zijn voorhoofd.

4

Zo vlug mogelijk liep Jack de schemerige hotellobby door. Rennen paste niet bij de sfeer van dit hotel, het was er zo stil als in een leeszaal en het grijze licht door de hoge ramen verzachtte en vervaagde de al verschoten tapijten. Voorbij de balie begon Jack te rennen, juist toen de kromme grauwe man van de dagdienst uit een gewelfde gelambriseerde gang te voorschijn kwam. De bediende zei niets, maar zijn fronsende blik duwde zijn mondhoeken nog verder omlaag. Jack had het gevoel te zijn betrap in een kerk terwijl hij holde. Hij streek met zijn mouw langs zijn voorhoofd en dwong zich kalm naar de liften te lopen. Hij drukte de knop in en voelde de boosheid van de man achter de balie tussen zijn schouderbladen branden. Jack had de bediende maar eenmaal zien glimlachen en dat was toen hij zijn moeder herkende. Zijn moeder had zijn glimlach slechts heel minzaam beantwoord.

‘Zo oud moet je kennelijk zijn om Lily Cavanaugh te herkennen,’ had ze tegen Jack gezegd toen ze alleen waren in hun kamers. Er was een tijd geweest, nog niet eens zo lang geleden, dat ze urenlang in een goed humeur bleef als ze door een taxichauffeur, een kelner of de verkoopster die blouses verkocht bij Saks op Wilshire Boulevard herkend werd van een van de vijftig films die ze in de jaren vijftig en zestig gemaakt had (‘Koningin van de B’s’, werd ze genoemd, volgens haarzelf: ‘De lieveling van de drive-inbioscoop’). Nu was zelfs dat simpele genoeg verdwenen.

Jack stond te schuifelen voor de roerloze liftdeuren en hoorde een ondenkbaar bekende stem opstijgen uit een warrelende zandtrechter. In een flits zag hij Thomas Woodbine liggen, de betrouwbare oom Tommy Woodbine, die een van zijn voogden was geweest – een muur tegen moeilijkheden en verwarring – te pletter gereden op de Boulevard La Cienega, terwijl zijn kunstgebit meters verderop in de goot lag. Weer drukte hij de knop in.

Schiet op!

Toen zag hij iets dat nog erger was – zijn moeder werd door twee mannen die geen spier vertrokken in een wachtende wagen gesleurd. Opeens moest Jack plassen. Hij drukte zijn handpalm stijf tegen de liftknop en de kromme grauwe man achter de balie gromde afkeurend. Jack drukte zijn andere hand tegen die magische plek vlak onder zijn buik, waardoor

de druk op zijn blaas afnam. Hij hoorde de lift zoemend naar beneden komen. Hij sloot zijn ogen, kneep zijn benen tegen elkaar. Zijn moeder keek onzeker, verloren en verward en de mannen trokken haar de wagen in alsof ze een aftandse hond was. Maar dat gebeurde niet echt, wist hij, het was een herinnering – een onderdeel van een van de dagdromen – en het was hém overkomen, niet zijn moeder.

Zodra de mahoniehouten deuren van de lift openschoven en hij zichzelf zag in een verweerde spiegel daarbinnen, omsloot dat voorval van toen hij zeven was hem weer. Hij zag de ogen van de ene man geel worden, voelde de hand van de andere man overgaan in een harde, onmenselijke klauw... en sprong de lift in, alsof hij met een vork werd geprikt.

Niet mogelijk: de dagdromen waren niet mogelijk, hij had de ogen van een man niet van blauw in geel zien overgaan en zijn moeder was veilig, hij hoefde nergens bang voor te zijn, er ging niemand dood, en gevaar, dat was wat een zeemeeuw voor een mossel betekende. Hij sloot zijn ogen en de lift sukkelde omhoog.

Dat ding in het zand had hem uitgelachen.

Jack wrong zich de lift uit zodra de deuren opengingen. Hij draafde voorbij de overige liftdeuren, sloeg rechtsaf de gelambriseerde gang in en rende langs wandlampen en schilderijen naar hun kamers. Rennen leek hier niet op heiligschennis. Ze hadden kamernummer 407 en 408, twee slaapkamers, een keukentje en een woonkamer met uitzicht op het lange vlakke strand en de eindeloze oceaan. Zijn moeder had ergens bloemen opgescharreld, ze in vazen geschikt en haar kleine verzameling ingelijste foto's ernaast gezet. Jack van vijf, Jack van elf, Jack als baby in de armen van zijn vader. Zijn vader, Philip Sawyer, aan het stuur van de oude DeSoto, waarin hij met Morgan Sloat naar Californië was gekomen in die ongelooflijke tijd, toen ze van armoede vaak in de wagen hadden geslapen.

Zodra Jack nummer 408, de deur van de woonkamer, opensmeet, riep hij: 'Mam? Mam?'

De bloemen verwelkomden hem, de foto's lachten, maar antwoord kreeg hij niet. 'Mam!' De deur viel achter hem dicht. Jack voelde zijn maag verkillen. Hij vloog van de woonkamer naar de grote slaapkamer rechts. 'Mam!' Nog een vaas met grote kleurige bloemen. Het lege bed was keurig opgemaakt. Op het nachtkastje stond een aantal bruine flesjes met vitamines en andere pillen. Jack deinsde achteruit. Van het raam van zijn moeder rolden duistere golven op hem af.

Twee onopvallende mannen kwamen uit een onopvallende wagen en wilden haar grijpen...

'Mam!' schreeuwde hij.

'Ik hoor je wel, Jack,' klonk de stem van zijn moeder achter de badka-

merdeur. ‘Wat is er in vredesnaam...?’

‘O,’ zei hij en hij voelde dat zijn spieren zich ontspanden. ‘O, sorry. Ik wist niet waar je was.’

‘In bad,’ zei ze, ‘voordat we gaan eten. Mag dat soms niet?’

Jack merkte dat hij niet meer behoefde te plassen. Hij liet zich in een stoel vallen en sloot opgelucht zijn ogen. Het was nog goed met haar...

Nu nog wel, fluisterde een sombere stem en in gedachten zag hij die warrelende zandtrechter weer opengaan.

5

Ongeveer vijftien kilometer verder langs de kustweg ontdekten ze even buiten Hampton Township een restaurant, The Lobster Chateau. Jack had een heel vluchtig verslag van zijn dag gegeven – hij nam afstand van de ontzetting die hij op het strand had gevoeld, liet dat alles in zijn geheugen wegzinken. Een kelner in een rood jasje met een gele kreeft op de achterkant gaf hun een tafel aan een breed, streperig raam.

‘Wenst mevrouw een drankje?’ De kelner had een kil, onverschillig gezicht en Jack, die achter zijn waterige blauwe ogen de ergernis proefde over zijn Ralph Lauren-jack en de nonchalante Halston-jurk van zijn moeder, werd opeens door een meer vertrouwde ontzetting overvallen – doodgewoon heimwee. *Mam, als je niet echt ziek bent, wat doen we hier dan, verdomme? Er is hier geen mens meer! Het is doodeng! Jezus!*

‘Breng me een martini,’ zei ze.

De kelner trok zijn wenkbrauwen op. ‘Mevrouw?’

‘Ijs in een glas,’ zei ze. ‘Olijf op het ijs. Dry gin over het ijs. Dan... hebt u dat?’

Mam, in godsnaam, zie je zijn ogen niet? Jij denkt dat je aardig bent – hij denkt dat je hem voor de gek houdt! Zie je zijn ogen niet?

Nee, die zag ze niet. En dat gebrek aan gevoel, terwijl ze altijd zo goed had begrepen wat er in anderen omging, was voor hem ook een loden last. Ze trok zich terug... in alle opzichten.

‘Ja, mevrouw.’

‘Dan,’ zei ze, ‘neemt u een fles vermout – elk merk is goed – en houdt hem boven het glas. U zet de vermout weer op de plank en het glas brengt u mij. Oké?’

‘Ja, mevrouw.’ Waterig kille ogen staarden zijn moeder zonder warmte aan. We zijn hier alleen, dacht Jack, het drong nu pas tot hem door. Helemaal alleen. ‘Jongeman?’

‘Een cola graag,’ zei Jack mistroostig.

De kelner vertrok. Lily zocht in haar tas en haalde een pakje Herbert Tar-

rytoons te voorschijn (zo had ze die sigaretten al genoemd sinds hij een kleuter was, dan zei ze: 'pak even mijn Tarrytoons van de plank, Jacky,' en zo noemde hij ze in gedachten nog steeds). Ze stak er een op en hoestte rook uit in drie harde stoten.

Ook dat was hem een loden last. Twee jaar geleden was zijn moeder helemaal gestopt met roken. Jack had wel verwacht dat ze weer zou beginnen, met dat zonderlinge fatalisme dat de keerzijde is van kinderlijk geloof en argeloosheid. Zijn moeder had altijd gerookt, ze zou wel gauw weer beginnen. Maar dat had ze niet gedaan... tot drie maanden geleden, in New York. Carltons. In het appartement aan Central Park West had ze door de kamer gedwaald, rokend als een schoorsteen, of ze had met haar sigaret voor het platenrek gezeten, zoekend tussen haar oude rockplaten of de jazzplaten van haar overleden man.

'Rook je weer, mam?' had hij haar gevraagd.

'Ja. Ik rook koolbladeren,' had ze gezegd.

'Doe dat nou niet.'

'Zet jij de televisie maar aan,' had ze ongewoon snibbig geantwoord, terwijl ze zich naar hem omdraaide en haar lippen op elkaar beet. 'Misschien is er wel zo'n predikant. Kun je halleluja roepen met het koor.'

'Sorry,' had hij gemompeld.

Nou ja, het waren maar Carltons. Koolbladeren. Maar nu waren het weer Herbert Tarrytoons, het ouderwetse blauwwitte pakje, met mondstukken die in feite geen filters waren. Hij kon zich vaag herinneren dat zijn vader eens tegen iemand zei dat hij Winstons rookte, en zijn vrouw Zwarte Longen.

'Zie je spoken, Jack?' vroeg ze hem nu, terwijl ze hem aanstaarde met die fel schitterende ogen, de sigaret in die oude, een beetje vreemde positie tussen de wijsvinger en de middelvinger van haar rechterhand. Hem uitdagend er iets van te zeggen. Om te zeggen: Mam, je rookt weer Herbert Tarrytoons. Wil dat zeggen dat je denkt dat je niets meer te verliezen hebt?

'Nee,' zei hij. Het ellendige, verwarrende gevoel van heimwee overviel hem weer en hij had de neiging te gaan huilen. 'Behalve deze tent. Die is een beetje spookachtig.'

Ze keek rond en grinnikte. Twee andere kelners, een dikke en een mager, ook in rode jasjes met een gele kreeft op de rug, stonden bij de klappen naar de keuken rustig te praten. Er hing een fluwelen koord voor de toegang naar een grote eetzaal, grenzend aan de nis waarin zij zaten. Stoelen waren omgekeerd op de tafels gezet in deze duistere grot.

Aan de andere kant was een muur met enorme ramen met uitzicht op een somber duinlandschap, dat Jack deed denken aan *Death's Darling*, een film waarin zijn moeder had gespeeld. Ze had de rol van een jonge, rijke vrouw

die tegen de wil van haar ouders met een knappe donkere vreemdeling trouwde. Die knappe donkere vreemdeling nam haar mee naar een groot huis aan de oceaan en probeerde haar gek te maken. *Death's Darling* was min of meer een echte Lily Cavanaugh-film: ze had in veel zwart-wit-films gespeeld waarin knappe, maar onbekende acteurs met hoeden op in Fords rondreden.

Er hing een bordje aan het fluwelen koord voor de ingang met de tekst: DEZE ZAAL IS GESLOTEN.

'Ja, het is een beetje spookachtig, hè?' zei ze.

'Het lijkt *Twilight Zone* wel,' zei hij en ze antwoordde met haar schorre, aanstekelijke en ergens zo lieve lach.

'Precies, Jacky, Jacky, Jacky,' zei ze en ze strekte haar hand uit om hem lachend door zijn te lange haar te strijken.

Hij duwde haar hand weg, ook lachend (maar o, wat waren haar vingers dun. *Ze is bijna dood, Jack...*). 'Blijf van die handel af.'

'Zie jij deze week maar aan geld voor de bioscoop te komen, jongetje.'

'Ja.'

Ze lachten naar elkaar, maar Jack had nog nooit zoveel behoefte gehad om te gaan huilen, hij had ook nog nooit zoveel van haar gehouden. Ze had inmiddels een soort wanhopige hardheid aangekweekt... daar hoorde de het roken van Zwarte Longen ook bij.

Hun drankjes werden gebracht. Ze hief haar glas naar het zijne. 'Op ons.'

'Ja.'

Ze dronken. De kelner bracht de menu's.

'Heb ik hem net te hard aangepakt, Jacky?'

'Misschien een beetje,' zei hij.

Ze dacht na en haalde haar schouders op. 'Wat wil jij?'

'Tong, denk ik.'

'Tweemaal dan.'

En hij bestelde voor hen beiden. Hij voelde zich onhandig en geremd, maar hij wist dat ze het zo wilde – en na het vertrek van de kelner zag hij in haar ogen dat hij het niet slecht had gedaan. Voor een deel had hij dat aan oom Tommy te danken. Na een bezoek aan Hardee's had oom Tommy eens gezegd: 'Jack, jij leert het wel, als je die afschuwelijke voorliefde voor smeerkaas tenminste afleert.'

Het eten werd gebracht. Hij schrokte de tong naar binnen, die heet en lekker was, met veel citroen. Lily speelde wat met haar vis, at een paar boontjes en schoof het voedsel heen en weer op haar bord.

'De school is hier twee weken geleden weer begonnen,' vertelde Jack onder het eten. De grote gele bussen met ARCADIA DISTRICT SCHOOLS op de zijkant hadden hem een schuldgevoel bezorgd. Nogal raar, gezien de

omstandigheden, maar het was zo. Hij spijbelde.

Ze keek hem onderzoekend aan. Ze had al een tweede martini besteld en opgedronken, de kelner bracht juist de derde.

Jack trok zijn schouders op. 'Ik zei het zomaar.'

'Wil je naar school?'

'Wat? Nee! Hier niet!'

'Prima,' zei ze. 'Want ik heb die rottige inentingsbewijzen van je niet bij me. Je komt hier geen school binnen zonder stamboom, knul.'

'Ik ben geen knul,' zei Jack, maar Lily lachte niet om het oude grapje.

Jongen, moet jij niet op school zitten?

Hij knipperde met zijn ogen, alsof de stem echt had gesproken in plaats van alleen in zijn gedachten.

'Is er iets?' vroeg ze.

'Nee. Nou ja... die man in het pretpark. Funworld. Een conciërge of een bewaker, zoiets. Een oude zwarte man. Hij vroeg of ik niet op school moest zitten.'

Ze boog zich naar voren, zonder enige losheid, bijna kwaad. 'Wat heb je tegen hem gezegd?'

Jack trok met zijn schouders. 'Dat ik de ziekte van Pfeiffer had gehad. Dat heeft Richard toch gehad? De dokter zei tegen oom Morgan dat Richard zes weken niet naar school mocht, maar hij kon wel buiten wandelen en zo.' Jack lachte even. 'Ik was jaloers op hem.'

Lily kwam enigszins tot rust. 'Praat liever niet met vreemden, Jack.'

'Maar mam, hij is gewoon...'

'Het kan me niet schelen wie hij is. Ik wil niet dat je met vreemden praat, Jack.'

Jack dacht aan de zwarte man met het grijze kroeshaar, de diepe lijnen in het donkere gezicht, de vreemde lichte ogen. Hij had een bezem in zijn handen gehad in de overdekte galerij op de pier – het enige deel van Arcadia Funworld dat het hele jaar open bleef. Maar er was toen niemand geweest behalve Jack en de zwarte man en twee oude mannetjes helemaal achteraan. Zonder iets te zeggen speelden ze aan de ballenautomaat.

Maar nu hij hier met zijn moeder in dat naargeestige restaurant zat, was het niet de zwarte man die de vraag stelde, hij was het zelf.

Moet ik niet op school zitten?

Het zal wel zo zijn, jongen. Geen inentingsbewijs, geen stamboom. Ze heeft geen uittreksel uit het geboorteregister van je meegebracht. Weet je, jongen, ze is op de vlucht en jij met haar. Jij...

'Heb je iets van Richard gehoord?' vroeg ze opeens en op dat moment begreep hij het... nee, dat was te zacht uitgedrukt. Het werd hem op een verpletterende manier duidelijk. Zijn handen maakten een onverhoedse beweging en zijn glas viel van de tafel. Het brak op de vloer.

Ze is bijna dood, Jack.

De stem uit de warrelende zandtrechter. De stem die hij in gedachten had gehoord.

Het was de stem van oom Morgan geweest. Niet misschien, niet bijna, niet iets dat erop leek. Het was een échte stem geweest. De stem van Richards vader.

6

Op de terugrit vroeg ze hem: ‘Wat had je daarnet, Jack?’

‘Niets. Mijn hart sloeg opeens zo’n Gene Krupa-roffel.’ Hij trommelde op het dashboard om het voor te doen.

‘Hou me niet voor de gek, Jacky.’ In het vage licht van het dashboard zag ze er bleek en vervallen uit. Er smeulde een sigaret tussen de wijs- en de middelvinger van haar rechterhand. Ze reed heel langzaam – niet harder dan zestig – zoals ze altijd deed als ze te veel gedronken had. Haar stoel was ver naar voren geschoven en ze had haar rok hoog opgetrokken, zodat haar broodmagere knieën aan weerskanten van de stuurkolom zweefden. Haar kin leek over het stuur te hangen. Op dat moment had ze iets van een heks en Jack keek snel de andere kant uit.

‘Doe ik niet,’ mompelde hij.

‘Wat niet?’

‘Jou voor de gek houden,’ zei hij. ‘Mijn hand schoot uit, dat is alles.’

‘Oké,’ zei ze. ‘Ik dacht dat het iets met Richard Sloat te maken had.’

‘Nee.’ *Zijn vader praatte tegen me uit een kuil in het zand, aan het strand daar verderop, dat is alles. In mijn hoofd praatte hij tegen me, net als in een film met een verteller erin. Hij zei dat jij bijna dood was.*

‘Mis je hem, Jack?’

‘Wie, Richard?’

‘Natuurlijk bedoel ik Richard.’

‘Soms.’ Richard Sloat bezocht nu een kostschool in Illinois, zo’n particulier instituut waar je naar de kerk moest en waar niemand acne had.

‘Je ziet hem nog wel terug.’ Ze woelde door zijn haar.

‘Mam, hoe voel je je?’ De woorden ontsnapten hem. Hij voelde zijn nagels in zijn dijbenen prikken.

‘Prima,’ zei ze. Ze minderde vaart terwijl ze nog een sigaret opstak. Een oude vrachtwagen passeerde hen met veel getoeter. ‘Beter dan ooit.’

‘Hoeveel ben je afgevalen?’

‘Jacky, je kunt nooit te mager of te rijk zijn.’ Ze zweeg even en lachte naar hem. Het was een matte, pijnlijke lach, die hem de waarheid vertelde die hij zocht.

‘Mam...’

‘Laat maar,’ zei ze. ‘Niets aan de hand. Neem het van me aan. Probeer eens wat bebopmuziek op de FM-zender te vinden.’

‘Maar...’

‘Bebop, Jacky, en vlug een beetje.’

Hij vond jazz op een station in Boston – een altsaxofoon speelde ‘All the Things You Are’. Maar op de achtergrond ruiste de oceaan als een doorlopend zinloos contrast. Even later zag hij het grote skelet van de achtbaan tegen de lucht afsteken. En de onregelmatige vleugels van het Alhambra Hotel. Als dit hun thuis was, dan waren ze thuis.